

Arrest

**nr. 111 521 van 8 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 18 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VERVENNE loco advocaat H. CROKART en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Khalil AL MIARI, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 4 januari 2007 en heeft zich een derde vluchteling verklaard op 23 augustus 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 23 augustus 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 2 mei 2013.

1.3. Op 17 juni 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 18 juni 2013 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U vroeg voor een eerste keer asiel aan op 4 januari 2007. Bij uw eerste asielaanvraag verklaarde u van Palestijnse origine en moslim te zijn afkomstig uit het vluchtelingenkamp van Ayn al Helwe, gelegen in Libanon. U zou problemen hebben gekregen met een Fatah kolonel, te weten A.(...) al N.(...), daar u tot tweemaal toe zijn dochter ten huwelijk zou hebben gevraagd. Omwille van deze problemen verliet u op 17 december 2006 Libanon. Op 20 februari 2007 werd u door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing tot weigering van verblijf genomen, met het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Op 27 maart 2007 bevestigde het CGVS de beslissing van weigering van verblijf. U diende een verzoekschrift in bij de Raad van State tot schorsing van de ten uitvoerlegging van deze beslissing en de nietigverklaring van deze beslissing op 25 april 2007. Deze vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring werden door de Raad van State verworpen op 28 september 2010.

U diende een tweede asielaanvraag in op 14 februari 2011. Gezien u geen gevolg gaf aan een oproep van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), namen zij op 30 mei 2011 een beslissing tot afstand van uw asielaanvraag.

U diende een derde asielaanvraag in op 23 augustus 2011. In het kader van uw asielaanvraag volhardt u in de asielmotieven die eerder geen aanleiding gaven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus daar deze als ongeloofwaardig werden beschouwd. U voegde aan uw eerdere asielmotieven geen nieuwe elementen toe. U stelt voorop in Libanon nog steeds te worden gezocht door Fatah, omwille van de redenen die u in het kader van de voorgaande asielaanvragen hebt uiteengezet en beroept zich op de slechte levensomstandigheden van Palestijnen in Libanon. U beroept zich daarnaast op de algemene veiligheidssituatie in het vluchtelingenkamp van Ayn al Hilwe.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u bij uw eerste asielaanvraag uw Palestijnse identiteitskaart neer als ook uw UNRWA registratiekaart en tenslotte een oproepingsbevel van de PLO. Bij uw derde asielaanvraag legt u uw registratie bij de Libanese autoriteiten neer, uw geboorteakte, een UNRWA opleidingscertificaat, kopies van foto's van gewonde familieleden ten gevolge van een auto ongeluk, een oproeping van Fatah d.d 19 januari 2011, een attest van het volkscomité van Ayn al Hilwe d.d 23 september 2012, een attest van het volkscomité van 17 januari 2013 in verband met de algemene veiligheidssituatie in Ayn al Hilwe, een medisch attest opgesteld door Dr. Frank Tilmans op 9 mei 2011, een medisch attest opgesteld door Dr. Mansour. G op 27 februari 2013 en op 23 mei 2013.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich op persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § § 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (CGVS, p. 7). U legde reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag uw UNRWA registratie neer. Ofschoon u aangeeft dat in de loop der jaren deze bijstand en bescherming vanwege UNRWA erop achteruit zou zijn gegaan, bevestigt u nadat u werd geconfronteerd met het feit dat uit objectieve informatie blijkt dat UNRWA nog steeds actief is in Ayn Al Hilwe en dat er sprake is van minimale bijstand (CGVS, p. 7). Vast staat dan ook dat er geen sprake kan zijn van de toepassing van artikel 1 D, § 2 van de Conventie van Geneve, gezien noch blijkt uit uw verklaringen noch uit de objectieve informatie dat de UNRWA bijstand en bescherming zou zijn opgehouden te bestaan.

Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Vooreerst dient beklemtoond te worden dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus omwille van een ernstig gebrek aan geloofwaardigheid. In het kader van onderhavige derde asielaanvraag volhardt u in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als ongeloofwaardig werden beschouwd (CGVS, p. 6). Het Commissariaat-generaal kan zich er toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Bijgevolg mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect is. U brengt evenwel géén dergelijke elementen naar voren.

U legt ter ondersteuning van uw derde asielaanvraag de volgende nieuwe elementen voor: een oproeping van Fatah d.d 19 januari 2011, een attest van het volkscomité van Ayn al Hilwa d.d 23 september 2012 en tenslotte een attest van het volkscomité van 17 januari 2013 aangaande de algemene veiligheidssituatie in Ayn al Hilwe. U meent dan ook de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag in de derde aanvraag, met documenten te kunnen herstellen. Echter, wanneer een asielaanvraag ongeloofwaardig wordt bevonden en men zijn derde asielaanvraag op precies dezelfde feiten baseert en hiervoor documenten aanbrengt, kan moeilijk worden aangenomen dat deze feiten opeens geloofwaardig zouden worden bevonden. Documenten hebben immers pas bewijskracht voor zover zij door geloofwaardige verklaringen worden vergezeld, quod non in casu. De door u voorgelegde documenten zijn dan ook reeds verstoken van enige bewijskracht door de inherente ongeloofwaardigheid van uw relaas. Daarenboven dient vastgesteld te worden dat de door u neergelegde documenten niet van dien aard zijn om de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen en wel om onderstaande redenen.

In verband met de oproeping van Fatah op 19 januari 2011 dient te worden opgemerkt dat wanneer u werd gevraagd waarom u vooropstelt dat de Kifah al Musalah (de kamppolitie) u zou hebben opgeroepen, terwijl uit het document blijkt dat deze zou zijn opgesteld door het commando van Fatah, meer bepaald de brigade van de martelaar Abu Hassan Salama, antwoordt u naast de kwestie door te stellen dat de oproeping afkomstig is van de Kifah al Musalah (de kamp politie). Fatah en de Kifah al Musalah (de kamppolitie) zijn nochtans in Ayn al Hilwe geen synoniemen (CGVS, p. 10). Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat de Kifah al Musalah is opgemaakt uit verschillende PLO fracties, onder meer Fatah. In die zin is het dan ook niet correct dat de oproeping van 19 januari 2011, afkomstig zou zijn van de Kifah al Musalah, terwijl duidelijk blijkt dat deze werd opgesteld door Fatah. Dat u klaarblijkelijk heeft nagelaten u te informeren naar de precieze opsteller van de oproeping, doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Bovendien mag het opmerkelijk worden genoemd dat u vijf jaar na uw vertrek, omwille van een persoonlijk dispuut met een commandant van Fatah, plotseling opnieuw een oproeping zou hebben gekregen. U met deze bedenking geconfronteerd, repliceert dat u Libanon heeft verlaten sedert 2006 en dat het mogelijks zou kunnen gaan over een valse beschuldiging (CGVS, p.11), waarmee u aangeeft niet te weten waarom u precies werd geconvoceerd. Ook deze vaststelling overtuigt allerminst dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging.

Een tweede schrijven dat u zou hebben gekregen dateert van 23 september 2012 en is afkomstig van het populair volkscomité (Ligan al Shabiya). Vooraleerst dient te worden vastgesteld dat het hier slechts een fax betreft die merkwaardig genoeg werd verstuurd vanuit Saoedi Arabië. U voorts gevraagd waarom u werd gedagvaard door de Kifah al Musalah in januari 2011, terwijl uw familie in september 2012 van het populaire volkscomité een schrijven zou hebben ontvangen waarin wordt gesteld dat uw veiligheidssituatie in Ayn al Hilwe nog steeds precair zou zijn, stelt u dat het een en dezelfde groepering betreft. De Kifah al Musalah zou zijn opgeheven en nu de naam Ligan al Shabiya dragen (CGVS, p. 4, p. 11). Deze uitleg faalt naar feiten. Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt duidelijk dat de Kifah al Musalah niet werd vervangen door een zogenaamd volkscomité. Het kamp telt momenteel twee zelfverklaarde volkscomités (PLO en Tahaluf) en een comité dat bestaat uit de islami(s)tische groeperingen maar dat zichzelf geen volkscomité noemt. Er is bovendien één veiligheidscomité dat de PLO-fracties groepeerd, genaamd Kifâh al-Musallah. Dit orgaan werd inderdaad hervormd. In een eerste stap binnen de hervorming van de PLO-politiemacht namen eind maart 2012 de Palestinian National Security Forces de controle over van militaire hoofdkwartieren en checkpoints van de Palestinian Armed Struggle in Ayn al-Hilwah. U geconfronteerd met het feit dat de Kifah al Musalah aldus niet werd vervangen door het volkscomité, stelt dat u deze info van uw broer zou hebben bekomen, maar er verder niets over weet (CGVS, p. 11). Deze uitleg kan niet als verschoning worden aangenomen. Gezien u vooropstelt in Ayn al Hilwe een gegronde vrees voor vervolging te koesteren en u hiertoe documenten voorlegt, mag van u worden verwacht dat u op zijn minst kan aangeven van wie deze documenten uitgaan. Uw bewering als zou de oproeping van 19 januari 2011 en het schrijven van 23 september 2012, afkomstig zouden zijn van een dezelfde groepering, stemt dan ook niet overeen met inhoud van betreffende documenten, noch met de

informatie waarover het CGVS beschikt. De discrepanties tussen uw verklaringen, de door u neergelegde documenten en algemene informatie doet dan ook op ernstige wijze afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid en de authenticiteit van de door neergelegde documenten.

Daarnaast legt u nog een attest neer eveneens afkomstig van het volkscomité van Ayn al Hilwe, opgesteld op 17 januari 2013. Ook de bewijswaarde van dit document is beperkt gezien het slechts een fax betreft die verstuurd werd vanuit Saoedi Arabië. Het schrijven stelt dat, gezien de algemene veiligheidssituatie in het kamp, het volkscomité niet in de mogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, aan wie dan ook. Uit dit document valt dan ook bezwaarlijk op te maken dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging.

De overige documenten die u voorlegt bevestigen uw herkomst als ook UNRWA registratie, elementen uit uw dossier die hier niet ter discussie staan. Tot slot legt u nog foto's neer van familieleden die gewond raakten bij een auto ongeval, een incident dat verder geen uitstaan heeft met uw asielmotieven (CGVS, p. 9).

Verder dient te worden aangestipt dat u eveneens de algemene veiligheidssituatie in het vluchtelingenkamp van Ayn al Hilwe aanhaalt en stelt dat er sprake zou zijn van een reëel risico op onmenselijke behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. U legt hiertoe algemene landenrapporten neer waarin de levensomstandigheden van Palestijnen in vluchtelingenkampen in Libanon in het algemeen worden beschreven. Deze rapporten bestrijken de periode 2003 tot januari 2011. In dit verband dient vooraleerst te worden opgemerkt dat gezien het ongeloofwaardig karakter van de door u aangevoerde situatie van ernstige onveiligheid, u zich niet langer kan steunen op elementen die aan de basis van uw relaas liggen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van terugkeer een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Daarenboven verklaarde u dat u het financieel goed had in het kamp, dat u er in tegenstelling tot in België, iemand was met aanzien, dat u uw hele familie onderhield, dat u er geen problemen had (CGVS, p.8, p.12). Moeilijk vallen deze verklaringen dan ook te rijmen met uw bewering dat u in 2006 Ayn al Hilwe, zou hebben verlaten omwille van een situatie waarin er sprake zou zijn geweest van een onmenselijke en vernederende behandeling. Uw UNRWA registratie maakte bovendien dat u in de mogelijkheid verkeerde om het kamp en Libanon te verlaten als ook weer toegang te krijgen tot het Libanees grondgebied zoals blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier. U bleek daarenboven nog eens over de financiële mogelijkheden te beschikken om Libanon daadwerkelijk te verlaten. Feiten die eens te meer onderschrijven dat u zich niet een situatie bevond waarin u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade. U roept eveneens de actuele veiligheidssituatie in waarbij u meer bepaald refereert naar de impact van de Syrische crisis op de veiligheidssituatie in het kamp (CGVS, p.7). U slaagt er evenwel op geen enkele manier in, in concreto aannemelijk te maken, dat u dientengevolge een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c. U gevraagd niet louter te verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie, maar te concretiseren dat er sprake zou zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, komt u niet verder dan te verklaren dat er zich explosies voordoen, dat mensen bang zijn om naar de markt te gaan of op straat te wandelen (CGVS, p. 8). U nogmaals de vraag gesteld om concreter aan te geven welke gevolgen u vreest dientengevolge de actuele veiligheidssituatie, geeft u aan dat u niet precies op de hoogte wordt gehouden van hetgeen er zich afspeelt in Ayn al Hilwe, daar men bezorgd is over u gezondheidstoestand (CGVS, p.9). Deze verklaringen, noch de landeninformatie die u aandraagt, dragen concrete elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepaling.

Voorts wil het CGVS er op wijzen dat uw gehoor om uw asielmotieven toe te lichten, op 2 mei diende te worden stopgezet op uw vraag, daar u verklaarde niet meer in staat te zijn het gehoor verder af te leggen. U werd in dit verband gevraagd een medisch attest voor te leggen teneinde uw cognitieve toestand te attesteren. Tijdens dit gehoor werd het CGVS in het bezit gesteld van een medisch attest daterend van 27 februari 2013. Tijdens datzelfde gehoor werd kenbaar gemaakt dat dit attest kennelijk niet volstond, daar het dateerde van enkele maanden voordien en dus bezwaarlijk kon dienen om uw beperkte cognitieve capaciteiten op 2 mei 2013 te staven. U werd gevraagd om nog diezelfde week het CGVS een dergelijk attest te bezorgen. Op 3 mei ontving het CGVS een schrijven van uw raadsman meester H. Crokart, waarin wederom het attest van 27 februari 2013 werd voorgelegd. Na vervolgens meermaals te hebben gevraagd om een medisch attest voor te leggen om uw toestand te attesteren ten tijden van het gehoor op 2 mei 2013, ontving het CGVS pas op 23 mei een nieuw medisch attest, opgesteld door Dr. Mansour. Dit attest werd opgesteld op 23 mei 2013, met andere woorden drie weken na datum van het gehoor.

Uit dit attest kan evenwel niet worden afgeleid dat u op het ogenblik van het gehoor in staat was om gehoord te worden. Vooreerst is het attest opgesteld door een gewone huisarts, die niet aangeeft op grond waarvan hij tot de vaststelling is gekomen dat u lijdt aan een depressie, slapeloosheid en geheugen verlies. Er kan uit dit attest dan ook niet worden afgeleid dat er daadwerkelijk een

objectief neuropsychologisch onderzoek werd gevoerd naar uw cognitieve capaciteiten. Het attest vermeld namelijk niets in verband met een onderzoek dienaangaande. Het is dan ook niet uitgesloten dat dit attest werd opgesteld louter op basis van uw verklaringen ten aanzien van uw huisarts. Daarenboven stelt de betreffende arts dat hij u zou hebben gezien na het gehoor, maar nergens uit het attest blijkt wanneer dit consult precies zou hebben plaats gevonden. Hierdoor kunnen dan ook de nodige vraagtekens worden geplaatst bij de conclusie van de arts dat u niet in staat was om gehoord te worden op 2 mei 2013. Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat het attest enkele grove taalfouten bevat, wat eveneens de nodige vraagtekens oproept.

Daarenboven, indien u daadwerkelijk aan het beschreven ziektebeeld lijdt, zou dit toch redelijkerwijs tijdens de loop van het gehoor moeten zijn vastgesteld. Echter, bij de aanvang van het gehoor werd noch door u noch door uw raadsman enige melding gemaakt van het feit dat u omwille van uw toestand niet in staat was om volwaardige verklaringen af te leggen. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat u tijdens uw gehoor in staat was om op spontane wijze gedetailleerde verklaringen af te leggen. Er werden u eenvoudige en duidelijk vragen gesteld die, u kennelijk kon volgen en waarvan u de logica en inhoud begreep. Het is pas toen er dieper in wordt gegaan op de problemen die u in 2007 zou hebben gekend en wanneer u wordt bevraagd over de nieuwe documenten die u in dit verband heeft voorgelegd, dat u plots niet meer kan antwoorden (CGVS, p. 10) en het gehoor wenst stop te zetten (CGVS, p. 12).

Het CGVS is gelet op bovenstaande vaststellingen van mening dat het door u voorgelegde medische attest niet van die aard is om aan te tonen dat uw medisch toestand of de door u gebruikte medicatie op het ogenblik dat uw gehoor op de zetel van het CGVS plaatsvond uw cognitieve capaciteiten dermate zou aangetast hebben dat het voor u onmogelijk was om een coherent en consistent relaas naar voren te brengen en het gehoor dan ook diende stopgezet te worden. Uw cognitieve toestand kan dan ook niet worden aangevoerd als verklaringen voor de inconsistente verklaringen, noch voor omissies waarmee uw verklaringen zijn behept en waardoor mede uw asielmotieven als ongeloofwaardig worden beschouwd. Integendeel, er kan u een gebrek samenwerking worden verweten. Toen u de kans kreeg om uw asielmotieven toe te lichten voor een medewerker van het Commissariaat-generaal, stelde u immers niet meer te willen praten over de problemen die u in 2006 in Libanon zou hebben gekend (CGVS, p. 12). U meermaals gewezen op uw samenwerkingsplicht teneinde een inschatting te kunnen maken van uw vrees (CGVS, p. 12), weigert u verder te gaan met het gehoor. Er mag van u als asielzoeker verwacht worden dat u de kansen die u krijgt om uw nood aan bescherming toe te lichten aangrijpt. Het weigeren hiervan trekt de ernst van uw asielaanvraag verder in twijfel. Gelet op bovenstaande bevindingen hebt u dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon heeft verlaten om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil, waardoor u verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de algemene zorgvuldigheidsplicht in de mate dat elke administratieve beslissing berust op legitieme en wettelijke motieven, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in het bijzonder artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève en de artikelen 48 en volgende van de vreemdelingenwet, artikel 1D van de Conventie van Genève, de artikelen 55/2 en 57/6 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoeker in een eerste onderdeel aan dat er zich tijdens het laatste gedeelte van het gehoor moeilijkheden hebben voorgedaan waardoor het waarschijnlijk is dat een deel van zijn verklaringen onvolledig of onnauwkeurig zijn. Hij wijst erop dat uit pagina 13 van het gehoorverslag duidelijk blijkt dat het gehoor abrupt werd beëindigd en stelt dat de dossierbehandelaar had laten uitschijnen dat er een nieuw gehoor zou plaatsvinden en dat dit ook zo werd meegedeeld aan zijn raadsman. Verzoeker is dan ook verbaasd dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen reeds tot een beslissing kon komen nu zij niet over alle pertinente informatie kon beschikken gezien het voortijdig beëindigen van het gehoor. Verzoeker citeert

paragraaf 201 van de UNHCR Proceduregids en benadrukt dat de bestreden beslissing gestoeld is op het gehoor van 2 mei 2013 terwijl dit gehoor niet kon volstaan nu hij niet meer in staat was het gehoor verder te zetten en de kwaliteit (juistheid, pertinentie en nauwkeurigheid) van zijn verklaringen hierdoor was aangetast. Hij verwijt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onzorgvuldig gehandeld te hebben door een bijkomend gehoor voorop te stellen teneinde hem de kans te geven kwaliteitsvolle verklaringen af te leggen en dit vervolgens niet te doen.

In een tweede onderdeel – aangaande de uitsluiting van de vluchtelingenstatus – betoogt verzoeker dat situaties zoals ‘zich niet (opnieuw) onder de bescherming kunnen plaatsen’ en ‘gebrek aan effectieve bescherming bij terugkeer’ eveneens vallen onder artikel 12, eerste lid, a) tweede volzin van de Kwalificatierichtlijn. Volgens verzoeker wordt zijn standpunt bevestigd door arrest nr. 103 506 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 27 mei 2013, door als centrale vraag naar voren te schuiven of een Palestijn die genoot van bescherming of bijstand van de UNRWA zich opnieuw onder deze bijstand of bescherming kan plaatsen. Het betreffende arrest werd vernietigd omdat de Raad op grond van de oude informatie in het Cedoca-document niet bij machte was om na te gaan of het op dit ogenblik voor Palestijnen mogelijk is om terug te keren naar Libanon. Het Syrisch gewapend conflict en de ermee gepaard gaande vluchtelingenstroom heeft immers ongetwijfeld gevolgen voor de buurlanden en dus op de afgifte van een reistitel door de Libanese autoriteiten in België. Verzoeker laakt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar informatie sinds voormeld arrest nog niet heeft geactualiseerd. Zij grondt zich nog steeds op het Cedoca-document daterend van mei 2011 terwijl het algemeen geweten is dat de situatie door de gevolgen van het nabije Syrische gewapend conflict gewijzigd is. Het is volgens verzoeker bijgevolg niet vaststaand, gezien het gewapend conflict in Syrië, dat hem door de Libanese autoriteiten in België een reistitel zou worden uitgereikt zodat hij kan terugkeren naar Libanon om zich er opnieuw onder de bescherming en/of bijstand van UNRWA te plaatsen.

Verzoeker vervolgt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten te verifiëren of de bescherming vanwege de UNRWA in het vluchtelingenkamp Ayn al Helwe actueel nog effectief is. Het Commissariaat-generaal baseert zich immers op een Cedoca-document daterend van 16 juli 2012. Verzoeker stelt zich de vraag of de juistheid van deze informatie nog wel kan worden gehandhaafd gezien de intensiteit van het Syrische gewapend conflict en de ermee gepaard gaande gevolgen voor Libanon. Verzoeker verwijst naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde rapporten en artikelen, waarmee hij tracht aan te tonen dat de grote toestroom van vluchtelingen een zeer belangrijke factor is in de beoordeling van de effectiviteit van de beoogde bijstand en bescherming door UNRWA en dat er een risico bestaat op een “spillover” van het Syrisch conflict naar de buurlanden.

In een derde onderdeel – aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus – voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het beoordelen van de nood aan subsidiaire bescherming zich hoofdzakelijk geconcentreerd heeft op een onderzoek naar een mogelijk toekenning van deze beschermingsstatus onder artikel 48/4, § 2, c) terwijl vooral punt b van dit artikel, waarvan de inhoud grotendeels overeenkomt met de bescherming geboden door artikel 3 EVRM, in concreto van belang lijkt. Verzoeker herhaalt in dit verband dat de actuele veiligheidssituatie in Libanon sterk onderhevig is aan en beïnvloed wordt door het gewapend conflict in Syrië en hij verwijt het Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen actuele analyse te hebben gedaan van de veiligheidssituatie in de Libanese vluchtelingenkampen. Een recente analyse is echter van groot belang teneinde te kunnen nagaan of hij bij terugkeer naar het vluchtelingenkamp Ayn al Helwe het risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling, aldus nog verzoeker.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: arrest nr. 103 506 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 27 mei 2013, het Amnesty International Annual Report 2013 – Lebanon van 23 mei 2013, het artikel “UNRWA Deputy Commissioner-General Visits Syria tot Support Emergency Response for Palestine Refugees” van 11 juli 2013 gepubliceerd op de website van UNRWA, het artikel “UN Envoys Visit Ein El Hilweh Refugee Camp” van 14 juli 2013 gepubliceerd op de website van UNRWA, een uittreksel uit het ICRC Annual Report 2012, het document “UN Refugee Chief Urges Support for Lebanon as Risk Grows that Syria Conflict Could Cross Borders” van UN High Commissioner for Refugees van 18 juni 2013, een uittreksel uit “A Precarious Balancing Act: Lebanon and the Syrian Conflict. Middle East Report n° 132 – 22 November 2012” van International Crisis Group en een uittreksel uit “Briefing Notes” van Information Centre Asylum and Migration van 6 mei 2013.

Ter zitting legt verzoeker volgende bijkomende stukken neer: een attest van Palestinian Human Rights Foundation (Monitor) van 1 september 2013 met vertaling in het Frans en een medisch attest van 25 juli 2013.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker de schending van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus aangezien de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet en artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) zijn vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus omwille van een ernstig gebrek aan geloofwaardigheid, hij in het kader van onderhavige derde asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als ongeloofwaardig werden beschouwd en hij geen nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van zijn vorige asielaanvraag incorrect is, zoals omstandig en gedetailleerd wordt toegelicht, (ii) hij de algemene veiligheidssituatie in het vluchtelingenkamp van Ayn al Helwe aanhaalt en stelt dat er sprake zou zijn van een reëel risico op onmenselijke behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet doch hij zich, gezien het ongeloofwaardig karakter van de door hem aangevoerde situatie van ernstige onveiligheid, niet langer kan steunen op elementen die aan de basis van zijn relaas liggen teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet, zijn verklaringen dat hij het financieel goed had in het kamp, dat hij er in tegenstelling tot België iemand was met aanzien, dat hij zijn hele familie onderhield en dat hij er geen problemen had bovendien moeilijk te rijmen vallen met zijn bewering dat hij in 2006 Ayn al Helwe zou hebben verlaten omwille van een situatie waarin er sprake zou zijn geweest van een onmenselijke en vernederende behandeling, zijn UNRWA registratie bovendien maakte dat hij in de mogelijkheid verkeerde om het kamp en Libanon te verlaten alsook weer toegang te krijgen tot het Libanees grondgebied en hij daarenboven over de financiële mogelijkheden bleek te beschikken om Libanon daadwerkelijk te verlaten, feiten welke eens te meer onderschrijven dat hij zich niet in een situatie bevond waarin hij een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade, (iii) hij eveneens de actuele veiligheidssituatie inroept waarbij hij meer bepaald refereert naar de impact van de Syrische crisis op de veiligheidssituatie in het kamp doch hij er op geen enkele manier in slaagt om in concreto aannemelijk te maken dat hij dientengevolge een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (iv) zijn gehoor op 2 mei diende te worden stopgezet op zijn vraag daar hij verklaarde niet meer in staat te zijn het gehoor verder af te leggen doch het door hem voorgelegde medische attest niet van die aard is om aan te tonen dat zijn medische toestand of de door hem gebruikte medicatie op het ogenblik dat zijn gehoor plaatsvond zijn cognitieve capaciteiten dermate zou aangetast hebben dat het voor hem onmogelijk was om een coherent en consistent relaas naar voren te brengen en het gehoor dan ook diende stopgezet te worden, zoals uitvoerig wordt uiteengezet, hij noch zijn raadsman bij aanvang van het gehoor enige melding hebben gemaakt van het feit dat hij omwille van zijn toestand niet in staat was om volwaardige verklaringen af te leggen en uit het gehoorverslag bovendien blijkt dat hij tijdens zijn gehoor in staat was om op spontane wijze gedetailleerde verklaringen af te leggen en hij pas toen er dieper in wordt gegaan op de problemen die hij in 2007 zou hebben gekend en wanneer hij wordt bevraagd over de nieuwe documenten die hij in dit verband heeft voorgelegd plots niet meer kan antwoorden en het gehoor wenst stop te zetten zodat hem een gebrek aan samenwerking kan worden verweten.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.6. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.7. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.8. Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.9. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.10. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op recente rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een nieuwe prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.11. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn/haar invloed en onafhankelijk van zijn/haar wil waardoor hij/zij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij/zij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te

worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.12.1. *In casu* wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

Waar verzoeker erop wijst dat zich tijdens het laatste gedeelte van het gehoor moeilijkheden hebben voorgedaan waardoor het waarschijnlijk is dat een deel van zijn verklaringen onvolledig of onnauwkeurig is en stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onzorgvuldig gehandeld heeft door een bijkomend gehoor voorop te stellen teneinde hem de kans te geven kwaliteitsvolle verklaringen af te leggen en dit vervolgens niet te doen, wijst de Raad er op dat, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, nergens uit het gehoorverslag blijkt dat de dossierbehandelaar zou meegeedeeld hebben dat er een tweede gehoor zou georganiseerd worden, integendeel. Wanneer aan verzoeker vragen werden gesteld over de documenten die hij ter staving van zijn derde asielaanvraag had neergelegd, kreeg verzoeker het blijkbaar moeilijk en vroeg hij zich luidop af waarom hem al die vragen gesteld worden. Voorts verwees hij naar de algemene situatie, uitte hij zijn frustratie over zijn situatie in België en weigerde hij nog verder in te gaan op de problemen die hij in Libanon zou hebben gekend. Het gehoor werd vervolgens op vraag van verzoeker en diens raadsman stopgezet, dit ondanks het feit dat verzoeker meermaals gewezen werd op het feit dat het in zijn belang was dat het gehoor verder zou worden gezet daar hij door middel van dit gehoor de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten. De dossierbehandelaar laste bovendien een pauze in zodat verzoekers raadsman de kans kreeg om zijn cliënt het belang van zijn medewerking aan het gehoor toe te lichten. Desondanks werd het gehoor definitief stopgezet op uitdrukkelijke vraag van verzoeker, die verklaarde om medische redenen niet meer in staat te zijn het gehoor verder te zetten. Verzoeker werd daarom gevraagd om in dezelfde week een medisch attest voor te leggen teneinde zijn cognitieve toestand te attesteren en waaruit kan blijken dat hij op datum van 2 mei 2013 niet in staat was om gehoord te worden (3^e AA, gehoor CGVS, p. 10 en p. 12-13). Uit het administratief dossier blijkt dat uiteindelijk pas drie weken na de datum van het gehoor een dergelijk attest werd overgemaakt.

Uit de pertinente motivering van de bestreden beslissing blijkt echter dat uit dit attest geenszins kan worden afgeleid dat verzoeker op het ogenblik van zijn gehoor op datum van 2 mei 2013 niet in staat was om gehoord te worden. Na lezing van het gehoorverslag kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volkomen terecht opmerkt dat aangezien uit het gehoorverslag enerzijds blijkt dat verzoeker pas op het ogenblik dat er dieper ingegaan wordt op de problemen die hij in 2007 zou hebben gekend en hem vragen worden gesteld over de documenten die hij in dit verband voorlegt, plots niet meer kan antwoorden en het gehoor wenste stop te zetten, en hij er anderzijds niet in geslaagd is om aan te tonen dat zijn medische toestand op het ogenblik van het gehoor zijn cognitieve capaciteiten dermate zou hebben aangetast dat het voor hem onmogelijk was om een coherent en consistent relaas naar voren te brengen – wat de stopzetting van het gehoor zou rechtvaardigen –, hem een gebrek aan medewerking kan verweten worden.

Ook het ter zitting neergelegde medische attest vermag geen afbreuk te doen aan het voorgaande en aan de pertinente vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat dit attest, gedateerd op 25 juli 2013, werd opgesteld door Dr. Mansour, een gewone huisarts die ook het hoger besproken medisch attest afleverde. Uit dit attest kan evenwel evenmin worden afgeleid dat verzoeker op het ogenblik van het gehoor niet in staat was om gehoord te worden. De Raad herhaalt dat het attest werd opgesteld door een gewone huisarts, die niet aangeeft op grond waarvan hij tot de vaststelling is gekomen dat verzoeker onder meer lijdt aan een depressie, slapeloosheid, geheugenverlies en schizofrenie. Er kan uit dit attest dan ook wederom niet worden afgeleid dat er daadwerkelijk een objectief neuropsychologisch onderzoek werd gevoerd naar verzoekers cognitieve capaciteiten.

Waar verzoeker het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een gebrek aan zorgvuldigheid verwijt, gaat verzoeker er aan voorbij dat het aan de asielzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker hier in gebreke bleef en op het einde van het gehoor weigerde de gestelde vragen nog langer te beantwoorden. De “*abrupte*

beëindiging van het gehoor” en het feit dat daardoor *“een deel van zijn verklaringen onvolledig of onnauwkeurig zouden zijn”* is dan ook louter te wijten aan verzoekers onwil om te antwoorden op de gestelde vragen.

Tot slot kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker weliswaar stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuw gehoor had moeten organiseren omdat het gehoor op 2 mei 2013 niet kon volstaan vermits hij niet meer in staat was om het gehoor verder te zetten en de kwaliteit van zijn verklaringen hierdoor was aangetast, doch nalaat te concretiseren welke van zijn verklaringen onvolledig of onnauwkeurig zouden zijn, wat hij nog aan zijn relaas had willen toevoegen en waartoe hij de kans niet zou hebben gekregen door de beëindiging van het gehoor, en hoe dit alles de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing zou kunnen ontkrachten of weerleggen. Verzoeker had hiertoe nochtans de mogelijkheid middels zijn verzoekschrift en/of ter zitting, mogelijkheid waarvan hij evenwel geen gebruik heeft gemaakt.

Aangezien op grond van het geheel van de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing rechtsgeldig en op goede gronden kan worden besloten dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is en hij er niet in geslaagd is aan te tonen dat zijn medische toestand een verklaring biedt voor de in de bestreden beslissing aangehaalde inconsistenties in zijn verklaringen en de omissies waarmee zijn verklaringen behept zijn en waardoor zijn asielmotieven als ongeloofwaardig moeten worden beschouwd, kan niet worden ingezien op welke wijze een nieuw gehoor een invloed zou hebben gehad op de concrete motieven van de bestreden beslissing dienaangaande.

Voor het overige onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste poging om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft.

2.12.2. Ook het door verzoeker ter zitting neergelegde attest van Palestinian Human Rights Foundation (Monitor) van 1 september 2013 is niet van dien aard dat het zijn geloofwaardigheid kan herstellen. Het document vertoont een duidelijk gedongen karakter en kan aldus bezwaarlijk als objectief bewijs worden aanvaard. De Raad benadrukt in dit verband nog dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen.

2.12.3. Uit wat voorafgaat blijkt dat niet werd aangetoond dat verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten.

2.13. Verder blijkt uit de informatie gevoegd aan de verweernota van 6 augustus 2013 (UNRWA Syria Crisis Response januari-juni 2013 en juli-december 2013), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, ‘emergency cash’ voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, gegeven welk overigens uitdrukkelijk bevestigd wordt in de door verzoeker als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikelen *“UNRWA Deputy Commissioner-General Visits Syria tot Support Emergency Response for Palestine Refugees”* van 11 juli 2013 en *“UN Envoy's Visit Ein El Hilweh Refugee Camp”* van 14 juli 2013.

2.14. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de Subject Related Briefing *“Libanon – Terugkeermogelijkheid van Palestijnen naar Libanon”* van 27 mei 2011, toegevoegd aan het administratief dossier, alsook uit de update van deze informatie (Subject Related Briefing *“Libanon – Terugkeermogelijkheid van Palestijnen naar Libanon”* van 12 juli 2013) gevoegd aan de verweernota van 6 augustus 2013 dat de Libanese overheid de terugkeer van

Palestijnen niet verhinderen. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn, wat bij verzoeker het geval is (administratief dossier, stuk 21, Documenten: Palestijnse identiteitskaart en UNRWA 'registration card'). Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat bij het bekomen van de benodigde reisdocumenten beroep kan gedaan worden op de Libanese ambassade in Brussel. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit hoger aangehaalde Subject Related Briefing van 12 juli 2013 blijkt dan ook dat de oorlog in Syrië en de massale influx van Palestijnse vluchtelingen van Syrië naar Libanon geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het Libanese grondgebied.

2.15. De vraag die in casu rijst is evenwel of de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en de actuele situatie van Palestijnse vluchtelingen in het vluchtelingenkamp Ayn al Helwe in het bijzonder een beletsel vormt opdat verzoeker zou kunnen terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf, Libanon.

Verzoeker betoogt dat de actuele veiligheidssituatie in Libanon sterk onderhevig is aan en beïnvloed wordt door het gewapend conflict in Syrië en hij verwijt het Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen actuele analyse te hebben gedaan van de veiligheidssituatie in de Libanese vluchtelingenkampen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij in de verweernota uitdrukkelijk stelt niet te betwisten dat de gevolgen van het Syrische gewapende conflict en de toestroom van vluchtelingen een impact hebben op de situatie in Libanon en in de vluchtelingenkampen, waaronder Ayn al Helwe. De Raad dient evenwel vast te stellen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing geen gedegen onderzoek heeft verricht naar de impact van de groeiende vluchtelingenstroom van Syrische – al dan niet Palestijnse – vluchtelingen en de gevolgen hiervan voor de actuele veiligheidssituatie en leefomstandigheden, die al zeer precair waren zoals blijkt uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, in de Libanese vluchtelingenkampen voor Palestijnen. Het administratief dossier bevat slechts informatie omtrent conflictresolutie in Palestijnse kampen in Libanon in het algemeen en in Ayn al-Helwe in het bijzonder, over de werkzaamheden van UNRWA in Libanon in het algemeen en in Ayn al-Helwe in het bijzonder en over de hoegrootheid van de Syrische vluchtelingenstroom richting Libanon en de inspanningen geleverd door UNRWA om deze vluchtelingen op te vangen. Voorts leest de Raad weliswaar in de als bijlage aan de verweernota gevoegde Subject Related Briefing "Libanon" "*Actuele Veiligheidssituatie*" van 12 november 2012 dat in de Palestijnse vluchtelingenkampen de veiligheidssituatie relatief stabiel is en de verschillende gewapende groeperingen inspanningen doen om tot een grotere eenheid te komen en niet verwickeld te raken in het Syrische conflict (p. 31). Nochtans leest de Raad specifiek met betrekking tot Ayn al-Helwe: "*Ayn al-Hilwah wordt algemeen beschouwd als het gewelddadigste kamp in Libanon. Het wordt in tegenstelling tot andere kampen volledig omringd door legercheckpoints. Het is, na vernietiging van het Nahr al-Bared kamp, momenteel het enige kamp dat een breed spectrum aan Jihadi-groeperingen bevat en het is het grootste en veruit het meest gepolariseerde en gemilitariseerde kamp in het land. (...) De drie belangrijkste blokken ondernemen belangrijke inspanningen om de vrede en stabiliteit in het kamp te bewaren. Men wil zich er eveneens voor hoeden betrokken te raken in het aan de gang zijnde Syrische gewapende conflict. Er wordt in dit kader gewerkt aan het sluiten van de rangen en het oplossen van interne conflicten tussen en binnen groeperingen teneinde de stabiliteit in het kamp te bevorderen. (...) Wel waarschuwt bijvoorbeeld F.(...) O.(...), een lid van het Follow-up Committee, dat de bestaande sfeer van consensus snel kan veranderen aangezien individuele schermutselingen snel kunnen omslaan en gepolariseerd raken.*" (p.10-12). Wat betreft de impact en de mogelijke spillover van het Syrische conflict vermeldt het document dat Libanon volgens UNHCR na Turkije en Jordanië het derde land is in de regio dat de kaap van 100.000 Syrische vluchtelingen overstijgt. Niet alleen werd deze informatie niet in overweging genomen bij het nemen van de bestreden beslissing, daarnaast ontwaart de Raad hierin geen concreet en actueel onderzoek van de invloed van de vluchtelingenstroom van Syrische vluchtelingen op de veiligheidssituatie en leefomstandigheden in de Libanese vluchtelingenkampen, in het bijzonder in Ayn al-Helwe waarvan verzoeker afkomstig is. Ook de aan de verweernota gevoegde documenten met als titel UNRWA Syria Crisis Response januari-juni 2013 en juli-december 2013 bieden hieromtrent geen uitsluitsel. Deze informatie is immers van algemene aard en hieruit blijkt slechts dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer

bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, te kunnen opvangen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 juni 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS